

Већ је било речи о томе како актуелна власт на унутрашњем плану изгледа као савршена машина која меље све пред собом, а, истовремено, у међународној ацени делује потпуно невешто, трапаво, сметено и пометено. Што и не треба превише да чуди, с обзиром на то да је унутрашња политичка сцена, избори, проценти и рејтинзи оно што режим (читај, Александра Вучића) заправо једино занима – упркос непрестаном зарицању како му управо то није ни на крај памети, већ само „будућност наше деце“ и добробит Србије.

Да је другачије, не би непрестано обарао цену српских акција на КиМ и не би девалвирао сопствену преговарачку позицију изјавама како „на Косову немамо ништа“ и како би сваки добијени метар био „велики успех“. (Управо док настаје овај текст са насловне стране режимског таблоида аналитичар близак власти објашњава како је Резолуција 1244. „врбов клин, а не свето писмо“. А и сам Вучић је у последње време имао доста таквих багателишућих коментара на рачун поменуте резолуције.)

Вучић, наиме, можда намерно умањује и у лошем светлу представља српске ионако не нарочито сјајне позиције на Косову и Метохији да би све што у међувремену добије могао представити као „победу“

Не постоји политички и психолошки разумно објашњење за овакве изјаве првог човека државе и његових трбухозбораца. Односно, ја видим само једно. Вучић, наиме, можда намерно умањује и у лошем светлу представља српске ионако не нарочито сјајне позиције на Косову и Метохији да би све што у међувремену добије могао представити као „победу“. А пошто се, изгледа, у званичним и незваничним контактима које је у међувремену имао уверио да неће добити скоро ништа, онда му не преостаје друго него да реално стање описује још црњим него што јесте како би то „скоро ништа“ које добије деловало као успех, или макар као нешто што личи на „частан компромис“.

Величанствено ништа или зашто кажеш „разграничене“, а мислиш на Ахтисаријев план

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 05 септембар 2018 10:28

